

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9So/182/2015
Identifikačné číslo spisu: 7014201415
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7014201415.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu Mgr. Viliama Pohančeniča a JUDr. Viery Nevedelovej, v právnej veci navrhovateľa: B. Z., nar. XX.XX.XXXX, O. XXX, M., zastúpený: JUDr. Míriam Jachymová, advokátka, Moyzesova 36, Košice, proti odporcovi: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ulica 29. augusta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. XXX XXX XXXX X zo dňa 20.10.2014 o invalidnom dôchodku, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sd/78/2014-30 zo dňa 24.04.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sd/78/2014-30 zo dňa 24.04.2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

súd v Košiciach rozsudkom č. k. 1Sd/78/2014-30 zo dňa 24.04.2015 potvrdil rozhodnutie odporcu č. XXX XXX XXXX X zo dňa 20.10.2014 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie odporcu“), ktorým odporca podľa § 70 ods. 1, § 71 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) a čl. 46 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia zamietol žiadosť navrhovateľa o invalidný dôchodok zo dňa 30.09.2014. Účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že navrhovateľ požiadal o priznanie invalidného dôchodku, pričom napadnutým rozhodnutím odporcu bola jeho žiadosť zamietnutá. Na základe opravného prostriedku navrhovateľa bol jeho zdravotný stav opätovne hodnotený príslušným posudkovým lekárom sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne, pobočky Košice dňa 16.12.2014, pričom posudkový lekár zotrval na svojom posudku zo dňa 30.09.2014 a odstúpil zdravotnú dokumentáciu navrhovateľa na druhostupňové posudkové konanie. Druhostupňový posudkový lekár sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne, ústredia hodnotil zdravotný stav navrhovateľa v posudku zo dňa 12.03.2015 za jeho osobnej účasti a po zhodnotení ním predložených odborných výsledkov lekárskeho vyšetrení ako aj výsledkov

vyšetrení nachádzajúcich sa v jeho zdravotnej dokumentácii dospel k záveru, že rozhodujúce zdravotné postihnutie, ktorým navrhovateľ trpí, sú podľa kapitoly VI, oddiel A, položka 1, písmeno a) prílohy č. 4 k zákonu č. 461/2003 Z. z. choroby nervového systému. Druhostupňový posudkový lekár v posudku konštatoval, že navrhovateľ v roku 2010 prekonal cievnu mozgovú príhodu, po kompletnom preliečení s následnou ľahkou ľavostrannou hemiparézou a s ľahkým organickým psychosyndrómom. Podľa aktuálne doložených odborných vyšetrení zistil, že navrhovateľ raz ročne absolvuje neurologické a psychiatrické vyšetrenie, pričom v objektívnom funkčnom neurologickom náleze u neho naďalej pretrváva ľahká ľavostranná hemiparéza, v psychologickom a psychiatrickom vyšetrení je prítomný veľmi mierny organický psychosyndróm a organická porucha nálady. Preto mu bola pre rozhodujúce zdravotné postihnutie priznaná 30%-ná miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, čo je maximálna hranica podľa vyššie uvedenej kapitoly VI, oddiel A, položka 1, písmeno a), v rozmedzí 20 až 30%. Z vykonaného dokazovania podľa názoru krajského súdu vyplýva, že zdravotný stav navrhovateľa bol hodnotený posudkami posudkových lekárov prvého a druhého stupňa, tieto závery sú zhodné a dostatočne ozrejmili jeho zdravotné poškodenie v rozsahu 30%-nej miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, pričom z nich jednoznačne vyplynulo, že zistené poškodenie zdravia u neho nepodmieňuje invaliditu. Krajský súd tiež konštatoval, že vec prejednal v neprítomnosti právnej zástupkyne navrhovateľa, ktorá neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila podaním zo dňa 21.04.2015, doručeným krajskému súdu dňa 23.04.2015, pretože mal za to, že pokiaľ právna zástupkyňa navrhovateľa predvolanie na pojednávanie prevzala dňa 21.04.2015, (predvolanie jej bolo doručované dňa 14.04.2015 (utorok), pričom zásielka s predvolaním na pojednávanie jej bola uložená na pošte dňa 15.04.2015 (streda) a túto si vyzdvihla až dňa 21.04.2015 (utorok)), mala vzhľadom na obsah opravného prostriedku navrhovateľa zo dňa 26.11.2014 s poukazom na § 115 ods. 2 O.s.p. a slovo „spravidla“ postačujúcu lehotu na prípravu na pojednávanie, a to najmä z dôvodu, že išlo o jednoduchú vec, ktorá si nevyžadovala náročnejšiu prípravu na pojednávanie. Podľa súdnej praxe hoci v ustanovení § 115 ods. 2 O.s.p. ide o lehotu výslovne uvedenú v zákone, nemusí byť dodržaná, ak na prípravu na pojednávanie vo veci stačila kratšia lehota (Z III (s. 329)). Na záver krajský súd dodal, že zohľadnil aj to, že právna zástupkyňa navrhovateľa svoju neprítomnosť ospravedlnila aj na predchádzajúcom pojednávaní z toho istého dôvodu, kedy súd vzhľadom na Veľkonočné sviatky pojednávanie dňa 10.04.2015 o 9:00 hod. odročil z dôvodu, že právna zástupkyňa navrhovateľa mala aj kolíziu termínu pojednávania nariadeného vo veci vedenej pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 41P/161/2014.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že krajský súd prejednal vec v neprítomnosti jeho právnej zástupkyne, ktorá bola ospravedlnená z dôvodu, že predvolanie jej nebolo doručené najmenej päť dní pred dňom, keď sa pojednávanie malo konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.). Dňa 10.04.2015 právna zástupkyňa navrhovateľa ospravedlnila svoju neprítomnosť z dôvodu kolízie termínov pojednávania (s pojednávaním vedeným na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41P/161/2014). Krajský súd však konštatoval, že právna zástupkyňa navrhovateľa mala „spravidla“ postačujúcu lehotu na prípravu na pojednávanie. V tejto súvislosti dal navrhovateľ do pozornosti súdu skutočnosť, že jeho právna zástupkyňa sa stará o trojmesačné dieťa, kde toto konštatovanie súdu o „spravidla“ postačujúcej lehote nemá opodstatnenie. Mal za to, že krajský súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.). Prioritným dôvodom domáhania sa nároku navrhovateľa na invalidný dôchodok je skutočnosť, že jeho zdravotný stav po mozgovej príhode v marci 2010 je bez zlepšenia, pretrvávajú u neho poruchy reči, má oslabenú pravú polovicu tela, viazne u neho výslovnosť, má obmedzenú pohyblivosť ľavého ramena. Aktuálne lekárske závery a stanovené (pretrvávajúce) diagnózy neurológa, internistu a psychiatra z apríla 2015 sú nasledovné: dysartria stredne ťažkého stupňa, arteriová hypertenzia, následky mozgového infarktu, organická afektívna porucha. Vychádzajúc z uvedeného mal navrhovateľ za to, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., krajský súd tiež neúplne zistil skutkový stav potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností a teda na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. K odvolaniu navrhovateľ priložil lekársku správu zo dňa 28.04.2015 vypracovanú vnútorným lekárom, lekársku správu - nález od psychiatricky W.. Z. zo dňa 29.04.2015 a lekársku správu - nález zo dňa 28.04.2015 z neurologického vyšetrenia W.. H.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu z dôvodu jeho vecnej správnosti. Dôvody, ktoré uviedol navrhovateľ v odvolaní, nepovažoval za opodstatnené. Na posúdenie dlhodobo nepriaznivého zdravotného stavu a jeho následkov na schopnosť fyzickej osoby vykonávať zárobkovú činnosť sa vyžadujú odborné lekárske znalosti. Vo veciach sociálneho poistenia je dokazovanie zverené posudkovým lekárom, a to tak na účely správneho, ako aj súdneho konania. Navrhovateľ v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by spochybňovali úplnosť, objektivitu a presvedčivosť posudkov posudkových lekárov sociálneho poistenia zadovážených v tomto konaní. Pochybnosti navrhovateľa o nesprávnom posúdení jeho zdravotného stavu sú nedôvodné a vyvolané jeho subjektívnym presvedčením, čo nezakladá dôvod na spochybnenie správnosti skutkových zistení a záverov prijatých v správnom konaní. Pokiaľ navrhovateľ žiadal v odvolaní proti rozsudku krajského súdu o ďalšie vyšetrenia, odporca poukázal na povinnosť preukázať skutočnosti rozhodujúce na nárok na invalidný dôchodok v rámci dokazovania, kedy je účastník konania povinný navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Skutkové okolnosti týkajúce sa rozsahu zdravotného poškodenia navrhovateľa boli ozrejmene príslušnými posudkovými lekármi sociálneho poistenia, sú úplné, dostatočne podložené odbornými vyšetreniami a nálezmi, ako aj zdravotnou dokumentáciou, sú bez nejasností a vnútorných rozporov a vo svojich záveroch sa zhodujú. Nebol preto daný dôvod na ďalšie dokazovanie. Nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal, že by sa jeho zdravotný stav zhoršil v rozsahu odôvodňujúcom určenie vyššej miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, nevznikol mu nárok na invalidný dôchodok.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „S.s.p.“). V zmysle § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Kľúčovou otázkou vo veci bolo v prvom rade posúdenie, či odporca a krajský súd správne vyhodnotili lekárske posudky posudkových lekárov týkajúce sa zdravotného stavu navrhovateľa za účelom posúdenia splnenia podmienky vzniku nároku na invalidný dôchodok, ktorou je invalidita poistenca, a následne posúdenie, či krajský súd postupoval správne, keď neprihliadol na žiadosť právnej zástupkyne navrhovateľa a pojednával v jej neprítomnosti.

Podmienkou vzniku nároku na invalidný dôchodok podľa § 70 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. je invalidita poistenca. Za invalidného poistenca sa v zmysle § 71 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. považuje poistenec, ktorý má pre dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou.

Dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav je taký zdravotný stav, ktorý spôsobuje pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť a ktorý má podľa poznatkov lekárskej vedy trvať dlhšie ako jeden rok. Pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť sa posudzuje porovnaním telesnej schopnosti, duševnej schopnosti a zmyslovej schopnosti poistenca s dlhodobo nepriaznivým zdravotným stavom a telesnej schopnosti, duševnej schopnosti a zmyslovej schopnosti zdravej fyzickej osoby. Miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je uvedená v prílohe č. 4, určuje sa v percentách podľa druhu zdravotného postihnutia, ktoré je rozhodujúcou príčinou dlhodobo nepriaznivého zdravotného stavu, a so zreteľom na závažnosť ostatných zdravotných postihnutí. Jednotlivé percentuálne miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť sa nesčítavajú. Mieru poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť určenú podľa odseku 6 možno zvýšiť najviac o 10%, ak závažnosť ostatných zdravotných postihnutí ovplyvňuje pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Na určenie zvýšenia hodnoty sa vychádza z predchádzajúceho výkonu zárobkovej činnosti, dosiahnutého vzdelania, skúsenosti a schopnosti rekvalifikácie. Obdobne to platí, ak pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je dôsledkom viacerých zdravotných postihnutí podmieňujúcich dlhodobo nepriaznivý zdravotný

stav (§ 71 ods. 2, 3, 5 až 8 zákona č. 461/2003 Z. z.).

Z uvedeného vyplýva, že pre uznanie invalidity sa vyžaduje nielen dlhodobosť nepriaznivého zdravotného stavu, ale súčasne musí ísť o taký nepriaznivý zdravotný stav, ktorý dlhodobo, nielen prechodne podľa poznatkov lekárskej vedy, spôsobuje trvalý pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v miere nad 40%.

Zdravotný stav navrhovateľa posúdil posudkový lekár sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne, pobočky Košice dňa 30.09.2014 a 16.12.2014 a posudkový lekár sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne, ústredie, vysunuté pracovisko - Festivalové námestie 1, Košice dňa 12.03.2015, pričom zohľadnili všetky zdravotné postihnutia navrhovateľa a ním predkladané odborné lekárske nálezy, ktoré v posudkoch riadne vyhodnotili. Zhodne dospeli k záveru, že rozhodujúcim zdravotným postihnutím sú podľa doložených lekárskeho nálezu choroby nervového systému podľa kapitoly VI, oddiel A, odsek 1, písm. a) prílohy č. 4 k zákonu č. 461/2003 Z. z., konkrétne organické poruchy nálady. Tomuto zdravotnému postihnutiu zodpovedá miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v porovnaní so zdravou fyzickou osobou v rozmedzí od 20 do 30%, pričom navrhovateľovi bola miera poklesu určená v najvyššej možnej miere, t.j. 30%. Iné ochorenia, ktoré má navrhovateľ, nemajú podľa posudkových lekárov vplyv na výšku miery poklesu jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť.

Navrhovateľ v žiadnom podaní neuviedol konkrétne dôvody, ktoré by spochybňovali závery posudkov a nepreukázal, že trpí takým ochorením, ktoré by znižovalo jeho schopnosť vykonávať zárobkovú činnosť vo väčšej miere, ako bolo stanovené posudkovými lekármi sociálneho poistenia. Aj odvolací súd považoval posudky posudkových lekárov za úplné, presvedčivé a zodpovedajúce kritériám upraveným v zákone č. 461/2003 Z. z., keďže posudkoví lekári sa vysporiadali so všetkými namietanými zdravotnými ťažkosťami navrhovateľa. Pre posúdenie invalidity je rozhodujúci zdravotný stav v čase jeho posudzovania posudkovým lekárom. Nie je podstatné, aký je subjektívny pocit navrhovateľa ani či narušenie zdravotného stavu môže v budúcnosti viesť k ďalšiemu zhoršovaniu. Na tom základe dospel odvolací súd k záveru, že zdravotný stav navrhovateľa zatiaľ nepodmieňuje viac ako 30%-nú mieru poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť.

V súvislosti s lekáskymi správami (nálezmi) - psychiatricky W.. Z. zo dňa 29.04.2015, vnútorného lekára zo dňa 28.04.2015 a neurologicky W.. H. zo dňa 28.04.2015, ktoré navrhovateľ žiadal zohľadniť v odvolacom konaní, je potrebné uviesť, že odvolací súd na tieto lekárske správy neprihliadol z dôvodu, že v konaní o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. súd v zásade preskúmava zákonnosť tohto rozhodnutia vo vzťahu k skutkovému stavu, ktorý existoval ku dňu jeho vydania - 20.10.2014 (§ 250i ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.), hoci zákon nevylučuje možnosť, aby odporca na základe ďalších dôkazov prehodnotil svoje rozhodnutie; takáto možnosť však nie je bez ďalšieho dôvodom na opakované posúdenie zdravotného stavu v prípade predkladania novších a novších lekárskeho nálezu a dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia odporcu, ktoré v čase jeho vydania na základe riadneho zistenia skutočného stavu zodpovedalo zákonu. V posudzovanom prípade navrhovateľ v odvolacom konaní nepreukázal také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali doplnenie dokazovania za účelom posúdenia či odstránenia rozporov.

Odvolací súd ďalej považoval za potrebné vysporiadať sa s námietkou navrhovateľa, že krajský súd mu odňal možnosť konať pred súdom, keďže prejednal vec v neprítomnosti jeho právnej zástupkyne, ktorá svoju neprítomnosť druhýkrát ospravedlnila tým, že jej predvolanie nebolo doručené najmenej päť dní pred dňom, kedy sa malo pojednávanie konať.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesný postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok umožňuje, a to najmä zúčastniť sa pojednávania vo veci, byť vypočutý ako účastník, robiť podania, podávať opravné prostriedky a pod.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných

prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

V zmysle čl. 38 ods. 2 prvej vety Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd) každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že základným právom účastníka je, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný účastníkovi poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Občiansky súdny poriadok, upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní, ústavou zaručené práva osobnej prítomnosti účastníka konania na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, aby nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať, aby mali dostatok času na prípravu a mohli sa pojednávania aktívne zúčastniť (§ 115 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 101 ods. 2 veta druhá O.s.p., ak sa riadne predvolaný účastník (právny zástupca alebo splnomocnený zástupca) nedostaví na pojednávanie bez toho, aby požiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd prejednať vec v jeho neprítomnosti; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania posudzuje súd vždy podľa konkrétnych, individuálnych okolností prípadu. Či sú v tej - ktorej veci dôležité dôvody pre odročenie pojednávania dané, posudzuje súd a nie účastník konania. Existenciu dôležitého dôvodu môže súd preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti účastníka o odročenie pojednávania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5Cdo 122/2010 zo dňa 21.07.2010 konštatoval, že „Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t.j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako z hľadísk objektívnych i subjektívnych. Súd má pritom zvážiť závažnosť dôvodov na odročenie pojednávania. V každom prípade musí mať na zreteli práva účastníkov konania, ku ktorým nepochybné patrí právo na prejednanie veci v ich prítomnosti (prítomnosti ich právnych zástupcov).“

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že obsahom základného práva účastníka konania na verejné prerokovanie vecí v jeho prítomnosti a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkol'vek žiadosti navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu na odročenie pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti „dôležitého dôvodu“ v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu.

Odvolačný súd dospel k záveru, že krajský súd správne vyhodnotil neopodstatnenosť „dôležitého dôvodu“ na odročenie pojednávania, nakoľko išlo už o opakované ospravedlnenie neprítomnosti právnej zástupkyne navrhovateľa. Táto prvýkrát ospravedlnila svoju neúčast' kolíziou termínu pojednávania nariadeného vo veci vedenej pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 41P/161/2014, pričom tejto žiadosti krajský súd vyhovel a pojednávanie odročil. Odvolačný súd zastáva názor, že od 07.04.2015, kedy jej bolo doručené prvé predvolanie, mala do termínu druhého pojednávania, nariadeného na deň 24.04.2015, dostatok času na prípravu na pojednávanie (t.j. 17 dní), a to predovšetkým s ohľadom na povahu prejednávanvej veci, v ktorej je rozhodujúci skutkový stav ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia odporcu, a teda nemala možnosť zaobstarať si ďalšie dôkazy. Taktiež je potrebné zohľadniť, že od prvého odročeného termínu pojednávania do druhého nariadeného termínu nedošlo k žiadnej novej

skutočnosti, napríklad k doručeniu nového vyjadrenia odporcu, s ktorým by bolo potrebné oboznámiť sa. V danom prípade nemožno prihliadať ani na to, že právna zástupkyňa navrhovateľa sa nepretržite stará o v tom čase trojmesačné dieťa. Okrem toho, krajský súd jej hneď v deň odročenia nariadeného prvého termínu pojednávania, t.j. dňa 10.04.2015 zaslal ďalšie predvolanie, pričom zásielka jej bola doručovaná už dňa 14.04.2015 (utorok), na pošte bola uložená dňa 15.04.2015 a zásielku si prevzala až 21.04.2015 (utorok). Ak by si ju prevzala skôr a nie až 21.04.2015, mala by vedomosť o nariadenom termíne pojednávania oveľa skôr.

K otázke aplikácie ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p. zaujal stanovisko aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. k. II. ÚS 348/09-41 zo dňa 16.02.2010 konštatujúc, že „... ustanovenie § 115 ods. 2 O.s.p. nie je kogentné, pretože neustanovuje, že v každom prípade musí byť nevyhnutne zachovaná lehota minimálne 5 dní na prípravu pojednávania. Z formulácie „spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať“ zjavne vyplýva, že ide o pravidlo, ktoré v prípade potreby nevyklučuje stanovenie kratšej lehoty.“

Z vyššie uvedeného je nepochybné, že krajský súd využil svoje diskrečné právo na stanovenie lehoty na prípravu na pojednávanie právnej zástupkyne navrhovateľa, vyplývajúce z ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p. tak, aby mala dostatok času na prípravu na pojednávanie. Naopak, podľa názoru odvolacieho súdu by sa krajský súd opätovným odročením pojednávania predovšetkým s ohľadom na právnu a faktickú jednoduchosť vecí dopustil zbytočných prieťahov v súdnom konaní.

Tak ako krajský súd, aj odvolací súd mal za preukázané, že zdravotný stav navrhovateľa zatiaľ nepodmieňuje invaliditu podľa § 71 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. a že mu nevznikol nárok na invalidný dôchodok.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo navrhovateľ nebol v tomto konaní úspešný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.